

— А коя си ти бабо? И какъ живѣешъ тукъ сама, въ тази гора?

— Не питай, а слушай! Вижъ въ устата ми — единъ зжбъ само е останалъ. Бръкни, извади ги и го пази добре. И когато си въ нужда погледни го, и каквото пожелаешъ ще се сбъдне. Но знай: само едно желяение ще ти се изпълни.

Бръкналъ момъкътъ и извадилъ зжба.

— Така. Това е моя подаръкъ за чуднитѣ ти пѣсни. А сега, спомни си майчинитѣ думи, напусни гората и при хората иди!

Разтърсилъ момъкътъ глава и, сякашъ отъ сънь се събудилъ. Спомнилъ майчинитѣ си думи:

— Когато умра, синко, съ пѣсни труда на хората подслаждай, почивката имъ празникъ прави!

Момъкътъ се върналъ отново срѣдъ хората. И съ пѣснитѣ си стигналъ чакъ до царския дворецъ.

Чула пѣсенъта му младата царкиня. Обикнала го. Пожелала съ него да тръгне. Но, знаейла тя, че царътъ нѣма да позволи. Решила да избѣга. И когато нощъта метнала черното си покривало надъ земята, момъкътъ и царкинята ударили на бѣгъ.

Царътъ се много разсърдилъ и изпратилъ следъ тѣхъ стражи. Съ сетни сили царкинята и момъкътъ се добрали до планината. Изморени отъ пжтъ, щомъ легнали и заспали.

Събудилъ ги гласъ, сякашъ детски плачъ. Скочили. Гласътъ затихналъ... Но не, ето пакъ се чува.

Пропълзѣли предпазливо. Предъ тѣхъ се открила страшна гледка: грамадна змия, овивала дългото си тѣло край малко еленче, притискала го силно и уста отворила широко, готова да го налапа.

Момъкътъ извадилъ ножа си, разрѣзалъ студеното змийско тѣло и освободилъ еленчето.

Току що сторилъ това, ето изкочилъ стариятъ еленъ и проговорилъ съ човѣшки гласъ:

— Добри хора, какъ мога да ви се отплатя?

— Насъ ни гонятъ, пренеси ни далече отъ тукъ!

— Качете се на мене и се дръжете здраво!

Качили се и сякашъ литнали.